

anden mere tidsvarende Overveelse, saa forekommer det mig, at der er Haab om, at man ogsaa kunde komme til at antage, at Spøstet, selv om den nu er overensstemmende med Juristernes mere eller mindre heldige Opfattelse, skulde kunne komme til en anden Opfattelse af § 88 end den, den nu maa antages at have, thi den ganske vist ikke har berørt denne Grundlovsbestemmelse i Dommen, saa at det faae ud, som om den ikke havde eksisteret med Hensyn til dette Forhold; det er kun Forordningen af 1845 og Loven af 1851, der behandles med Hensyn til denne Sag. Grundloven synes med Hensyn til Forsamlingsfriheden, saavidt dette Spørgsmaal angaar at have været det Underordnede for Spøstet. Imidlertid, selv om det skal være sandt, hvad der er sagt her, at Spøstets Opfattelse, som den en Gang er fastslaaet i en Dom, er bestaaende, permanent, selv med et Personliste, selv om det nu maa gjælde — det er jo ikke den Opfattelse af Domstolene, som jeg tidligere troede at være Reglen — saa er der dog noget Andet, der kan gøres, og som det synes mig, at man maa være opfremmet til saa meget nidsjærere at gjøre, naar man ser, hvorledes Domstolene stille sig, det er ved nye Love at befri Spøstet fra senere at kunne komme til at dømmes i saadanne Tilfælde eller i alt Fald nedsjægere, at der falder en anden Dom i den Henseende. Der vil jeg foreslaa — vi leve jo i Juristernes Tidssalder (Vil Le: De seminaristiske Juristers!)

Formanden (Krabbe): Jeg beder det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Vil Le) ikke at afbryde Taleren og navnlig ikke at fremsætte fornærmelige Afbrydelser.

Berg: Jeg betragter den Indvending, som det ærede Medlem kom med, som en stor Uret. Han sagde: „seminaristiske Jurister“; jeg vil antage, at seminaristiske Jurister ere lige saa gode som journalistiske, smaa Indvendinger kate i alt Fald ikke Sagen; men jeg skulde sætte megen Pris paa, om det ærede Medlem, der afbrød mig, vilde staa op og give en Forklaring af sine Anskuelser af dette Forhold i den Tid, han har beskæftiget sig i sit offentlige Liv med dette Spørgsmaal, vi vilde da vistnok her som i saa mange andre Tilfælde faae en broget Mængde af Anskuelser.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem tillade mig at indskyde den Bemærkning, at naar en Afbrydelse er paatakt, berører det vel ikke Taleren hans Ret til at forsvare sig, men derimod Afgangens til at retorkvere.

Berg: Jeg er tilfredsstillt med Hensyn hertil. Vi leve altsaa i Juristernes, Fortolkningernes Tidssalder; thi det, der har været den al-

mindelige Opfattelse, været Reglen for Lovgivningsmagten her, det, der har præget vore Beslutninger tidligere, den Fortaaelse, som Enhver i Samfundet tidligere har haft heraf, er ikke længere den, der nu gjælder; der er kommet noget helt Nyt frem, og det er gjennem den nye Tid, vi ere gaaede ind i ved Hjælp af Fortolkninger. Jeg kan derfor naturligtvis ikke antage, at der, saaledes som i tidligere Dage i Rigsdagen, er Haab om at naae en samstemmende Anskuelse om en vis Sag, altsaa her om den meget omtalte Grundlovsparagrafs Betydning; men dette kunne vi ogsaa komme ud over, idet vi jo kunne fjerne denne Vanstuelighed simpeltvæet ved at vedtage en Lov med Hensyn til dette Punkt af lignende Indhold som den, Rigsdagen i 1853—54 vedtog ligeoverfor det østedske Ministerium; da vilde jeg med Hensyn til dette Punkt være tilfredsstillt. Trods vor forskjellige Opfattelse af den omhandlede Paragraf, naaede vi dermed det, jeg ønsker, uden at vi ved en speciel Lov kom til at gaa Grundloven for nær.

G. Peterfen: Jeg skal ikke indlade mig paa de politiske Betragtninger, thi i den Henseende har der jo her været forhandlet om Lovforslaget saa meget, at Enhver maa have dannet sig en Mening. Naar jeg har begjæret Ordet, er det nærmest for at fremsjøre et Par mindre Bemærkninger, særlig i Anledning af den høitærede Justitsministers Uttringer om denne Lov. Jeg skal forudstikke, at der, hvor jeg bor, i den sydlige Del af Tyens Stift, kender man heldigvis Intet-somhelst til tjenstvirke Retstbetjentes Forbud inod at benytte Helligdagen paa en saadan Maade, som man der finder heldigst, og jeg vilde i høi Grad beklage, om dette Lovforslag maatte blive til Lov, da det navnlig hos os vilde hemme en Ting, som i det selstabelige Liv har overordentlig stor Indflydelse. Hos os er det Stik, at Folk fra den ene Kjøbstad besøge Folk i den anden netop om Helligdagene, og hos os er det ligeledes Stik, at Foreningerne i den ene By besøge Foreningerne i den anden, og at da Sammenkomsten finder Sted paa et offentligt Sted — det bliver da en selstabelig Sammenkomst paa et offentlig Beværtningstid, hvor de Rejsende, — og de komme meget ofte midt unoer Gudstjenesten, — kunne faae de nødvendige Forfriskninger. Det vilde i høi Grad være beklageligt, om der virkelig skulde blive sat en Stopper for saadanne selstabelige Sammenkomster, og jeg tror slet ikke, at det kan have nogen ond Indflydelse paa Forholdene eller paa Gudstjenesten, om saaledes Folk i den ene By besøge Folk i den anden. Men naar der tillige med Hensyn til § 7 tales om offentlige Forsamlinger i verdslige Diemed, saa maa der vel her være ment, at politiske Forsamlinger absolut skulle være forbudne. Vi have imidlertid ikke alene Besøg af Folk fra vore